

DiTALITAT

Revista Olotina Literaria, científica y administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÁ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLITIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.

Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 cèntims.

DE LES OBRES QUE'S REBIN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA

¿.....?

Ab l'últim nonibre del setmanari *El Deber* y en suplement apart, s'acompanyava un dictamen firmat per dos senyors advocats de Barcelona, referent a la qüestió—avui ja resolta pel digníssim senyor jutge de primera instancia—promoguda per D. Alfret Dorca contra dit setmanari, dictamen en un tot favorable a lo sostingut per *El Deber*.

Segons propia manifestació, publicaren el dictamen pera demostrar que no habien obrat temerariament al oposarse a la demanda formulada pel Sr. jutge municipal, y lluny de provar aixó, no feren altre cosa que posarse en evidència y demostrar una vegada més, les *sanas* y *rectas* intencions que'ls animen.

Amparats en una impunitat que no havia sigut destruïda per ningú, no perdonaba *El Deber* ocasió per atacar despiadadament—sens tenir en compte per res, els preceptes del Decalec—a qui podria esser un destorb pel logro dels seus *humanitaris* fins, pró vingué un día en que una persona actuant d'autoritat, va considerarse ofesa com a tal autoritat, per la publicació d'un solt, que va exigir rectificació del solt com prescriu la Llei d'Imprempta, qu'*El Deber* no va volguer insertar la rectificació, y que dita persona presentá demanda davant del jutjat municipal, demanant el compliment de dita llei.

El Deber, lluny d'allanarse a la demanda—com ho hauria fet qui no l'hagués guiat altre obgectiu que'l de complir estrictament ab els seus debers—va oposarse a la mateixa, logrant que en el jutjat municipal se dictés sentència absolutoria el día 31 d'Agost últim.

Apelada la part demandant, en 25 Octubre últim, va dictarse sentència pel jutjat de primera instancia, revocant la del municipal y condemnant a n'*El Deber* a lo que determina l'article 16 de la Llei d'Imprempta.

El Deber preté ab el seu dictamen—que repartí als seus llegidors junt ab el nombre del periódic y que l'endemá ab la més *santa ignocencia* repartian com qualsevolga fulla rel·ligiosa en les portes de la iglesia a la sortida de missa,—que va obrar sens malícia, de bona fé, y tots els seus actes, tan els consumats *a priori* com els consumats *posteriori* de la sentència dictada en apelació, demostran que tal bona fé no hi es ni hi ha sigut mai.

En be de la veritat y de la justicia, que sembla vulgui esser escarnida per la *gent de bé*, havém

determinat parlar del assumpto, basantnos en una copia que de la sentència dictada pel Sr. jutge de primera instancia ha arribat fins a nosaltres y en datos y antecedents que havém pogut adquirir.

Per ells podém afirmar sens perill d'esser rectificats, que al oposarse a la demanda *El Deber* no coneixia el dictamen dels Srs. Trias y Brocá que segons diuen els salva del seu procedir, temerari. En efecte: La demanda fou presentada pel Sr. Dorca el día 26 d'Agost últim y contestada el día 30, dictantse sentència pel Tribunal Municipal el día 31. El dictamen a que'ns referim y ab el qual tracta d'apoiar la seva oposició porta data del 10 d'Octubre últim.

¿Que'ns demostran aquestes dates? Que desde'l día en que varen oposarse els d'*El Deber* a la demanda (30 d'Agost) fins el día en que'ls hi fou enviat el dictamen (10 d'Octubre) feren l'oposició perquè sí, sens fonament legal de cap mena en que apoiarse, sens tenir en compte cap precepte jurídic, sens consultar el cas a qui o a quins per la seva carrera y sens apassionaments, eran els únics que podían desentranyar la qüestió ab perfecte coneixement de causa. Fins el día 10 de Octubre, y aixís ho confessa palesament *El Deber*, no coneixian l'opinió de cap lletrat y ells, infelissos *leguleyos*, varen obrar com sempre ab arreglo a les seves conveniencies.

Nosaltres aquesta vegada esperavam que'ls senyors d'*El Deber* entonarian el *mea culpa* y boi confessant el seu desconeixement de la Llei d'Imprempta declararian que varen pecar d'ignorants y regoneixerian llur falta, y varem equivocar, son com sempre *ignorants* y volen demostrar lo contrari.

Havém llegit ab defenció el dictamen dels Srs. Brocá y Trias y no'ns ha satisfet ni poc ni molt, per no referirse a la qüestió que's ventila.

Parteix dit dictamen d'un antecedent fals que desvia per complert la qüestió y que demostra la mala fe d'els d'*El Deber*. En efecte: diu l'antecedent primer que «El semanario *El Deber* señalo á varias personas como á redactores de otro semanario de la propia localidad denominado *L'Ull* y entre aquellas personas se incluía á Don Alfredo Dorca juez municipal de la población». *El Deber* no va dir aixó, sinó que volgué manifestar que entre'ls que formavan part de la redacció de *L'Ull* hi havia Don Alfret Dorca actual jutge municipal.

Aquest dictamen igual que la sentència del Tribunal Municipal, queda rebut ab complert éxit per la doctrina sentada en la sentència dictada pel jutjat de primera instancia, més creiém convenient manifestar lo següent:

La Llei d'Imprempta no es una *lei penal* sinó una llei de caràcter civil, y si be en l'article 16 de la mateixa imposa una multa de 300 ptes. al Director del periódic que no inserta en el plas marcat el comunicat que rebí d'una autoritat aquesta multa no es una *pena* en la acepció literal y jurídica de la paraula, no es de caràcter penal com sosté erróniament el dictamen sinó que's especial y merament gubernativa segons aixís ho te determinat el T. S. en Sentencies de 6 Juny 1893 y 23 Desembre 1895, ja que mes que *pena* ve a esser com una indemnificació o correcció imposada al qui voluntariament pertorbi l'ordre jurídic per l'incompliment de la Llei d'Imprempta, tant més quan se tracta d'una autoritat per suposar aixó un atreviment, un atac no punible ni delictiu, y en tant es aixís que no hi ha presó subsidiaria cas d'insolventia contrariament a lo que succeeix ab les multes posades ab arreglo al Códic Penal. Car la *pena* en el sentit que s'emplea en el Códic Penal, se refereix sempre—segons un eminent jurisconsult—a la pertorbació jurídica del ordre criminal ocasionada pura y exclusivament per el delictu.

Si acceptessim la teoria sustentada en el Dictamen, resultaria penal, la clàusula que en alguns contractes s'estipula, la sanció que en els laudos d'amigables componedors s'estableix pera el cas d'incompliment o quebrantament, debent aplicarse o *invocarse*, pel pago de dites multes, articles del Códic Penal relatius a les estafes, furts, robos o danys.

La multa unicament es una pena quan es accessoria d'un delictu d'una falta o com a principal en determinats delictes, pro jamai pot considerarse com a tal pena en les lleis civils, en quines lleis s'hi manifesta que per imposarse correccions disciplinaries als jutjes y tribunals, als advocats y procuradors, Jutjes Municipals y auxiliars al denegar recusacions poden imposarse multes que varien entre 50 y 400 pessetes segons sigui la categoria.

Es precís y indispensable distingir entre la pertorbació del ordre jurídic per la infracció d'una llei civil y la del ordre criminal limitada a la que's realisi per el delictu. Hauriém comprés que s'haguessin invocat—encara que també indegudament—els preceptes que fan referencia a les injurys y calumnies comeses contra autoritats.

Aixís mateix el dictamen no justifica pas la conducta processal del Director d'*El Deber* per quan la consulta se fá baix un supost contrari a la resultancia del judici y es molt posterior a la presentació de la demanda y a la sentència del